

4+5/
03

Ú v o d n í k

Země táhnoucích oblak

Až přestanou kytary zpívat po světě širým
a holky až přestanou líbat že nebudou mít s kým
co zbylo by po naší duši kdyby byl jen klid
kdyby o australský buši se nedalo snít
nechte nám moře a bouři nechte nás prostě být
z nás nikdo marjánku nekouří nám stačí starej gle,
kde Geza nám do kroku zpívá a Bob smrti fouk
politiku řízků a piva si strčte za klobouk

Já znám zemi blízko pólu kde lidi chtějí žít
a možná že tu zemi spolu půjdeme objevit
je těžký někoho se ptát proč gesmíme ven
když musíme každý den volat ať žije ten a ten
Je na světě tisíce krajů který bych viděl rád
snad proto na kytaru hraju by sen se mohl zdát
že někdo si vopravdu myslí když nám nedá pas
že zalezu jako ti syslí co maj na všechno čas

Vím kdo si písně zpívá
Vím kdo nechce žít jen tak
Vím kdo se smutně dívá
do země táhnoucích oblak

Nám ubíhá čas jako voda a svět je veliký
na vodě se dělají kola a nám není moc hej
tak zpíváme alespon ty písně, kde musíš se prát
kde pravdu a lež soudí přísně život kamarád
Já viděl jsem v životě lidí, že nechci je už znát
z nich každej se tak za tebe stydí, že nejsi akorát
a přitom ti sahají sotva na úroveň strun
Tak neboj se ta naše kotva dosáhne k nebesům.

Já viděl jsem bohatý lidi a musel jsem se smát
jak na plebs a smetánku třídí proletariát
kdo pozná že na pivo nemá ten kdo nosí frak
stačí že úroveň zvedá kecanda do oblak.
Já poznal jsem v životě lidi, neměli na kabát
a nejhorší z posledních psenců byl můj kamarád
po cestách vyprahlejch sluncem chodíval jsem s ní
my byli jsme značení puncem - razítkem úředním

Mládí a nejlepších léta věnoval kravinám
věčně pil na mnoga ljeta a měl spousty dam
kdopek vám do duše vidí že má z toho strach
proč sám si bordel neuklidí co špiní jeho práh
Tak nakonec jen tak si zpívám co chtěl bych
ještě znát
a za jasných nocí se dívám měsíci pod ornát
ta země snad opravdu bejvá, tam chtěl bych tak jí
te s kosou už z dálky mně kejvá
a mně se chce tak žít ...

Wabi Ryvola

N e b e m o d r ý j a k o d ž í n y

Petr ležal v tu chvíli ještě na trávě, stranou, zadržoval dech, styděl se, že je tak nemocnou, proti všem těm sebejistým zálesákům kolem. NEMĚL NA TO MĚCHY! Stařecky sípavě oddechování se mu dralo nosem ven, otevíralo mu ústa, která se marně snažil udržet pevně zatatá. Natožil se na bok, vytáhl z kapsy frajerský šátek, který si původně připravil kolem krku a pak ho raději schoval, a zakryl si ústa tím lehkým hedvábíčkem. Za okamžik to už bylo lepší, trochu potácivě stal a sebral odřenou khaki bundu. Prodíral se houštím, praskajícími větvičkami, šepotem.

=====

Kytaristé stáli všichni maličko rozkročení, levičku daleko vpředu na hmatníku nástroje, v pravičce brnkavé napětí strun, patnáct trubadúrů, kteří pamatovali brdské lesy, v očích jiskry plamenů a snad i slzičky vzpomínek. A kruh tváří všude kolem. Ruce složené v klínech. Zpěv. Zpečátku beze slov, tichounce, postupně všichni, i ti, co neznali slova:

holá zem mi stačí k mýmu spaní
do sedla sedám už ze svítání
nebe je modrý jako můj džíný
slunko se kutálí nad planiny

a
kdybych měl odejít někdy z plání
bohatej si žít jak žigou páni
nebyl bych šťastnej v tý zemi jiný
ztratil bych nebe modrý jak džíný ..

... jo, modrý jak džíný ... jo, modrý jak džíný...
Kytary zmlkly, v pauze praškání ohně, dým, pláčící rozechřátá směla, ruce nehybně na kolenou či na hřbetech jiných rukou, nikdo nemluví: a potom další písnička.

výhled mu trochu zakrývaly celtové bundy s vybledlými emblémy: TO Blesk, či osada Kvítka, anebo prostě bez jakéhokoli označení: někdo mu přikulil dřevěný koláč - odřezek ulatiny - pod zadek, malinko se zakuckával dýmem, potom se ale vítr otočil a bylo čisto. Soused s náznakem bíbru (řídce rezavé štětiny na bradě) mu strčil do ruky cigaretu. Petr si dal šluka a chtěl ji vrátit. - Pošli to dál - zněl však pokyn a Petr vyhledal jednu dlan z druhé strany.

Chvilí čekal na nějaké omamné účinky, ale NEBYLA TO TRÁVA, byla to opravdu jenom docela obyčejná cigareta, ta dýmka míru evropských ohnů posel bratrství a někdy, velmi zřídka i lásky. /Ta dlan vedle, to byla dívčí dlan, jenomže Urousané vlasy, které k ní patřily, odpočívaly na ramenou medvěda s kotvou na předloktí. Petr uznával suverenitu vazeb s tetováním na předloktí a Urousané vlasy se prohlédl jenom natek, aby zjistil, že splývají až k pasu a prakticky viditelný v jejích záplavě je jenom nos a dvojice kolien. / Potom ho ta žuka nečekaně vyhledala znovu a předala mu láhev, zvedl hlavu, setkal se s kamarádkým pohledem Medvěda a šedomodrými očima Urousaných Vlasů, a tak zvedl láhev a loknul si slabého piva, podal dál. Bylo teplo a letěla další:

dneska už mně fóry nějak nejdu přes
pysky stojím s dlouhou krevatou na bedně
voď whisky

stojím s dlouhým vobojkem jak stájovej pinč
tu krevatu co nosím mi navlík soudce Lynč
tak kopni do té bedny ať panstvo nečeká
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeského baru já sucho v krku mám
tak kopni do té bedny ať na cestu se dám...

To už nebylo slavnostní, někdo zpíval, někdo tlu-
meně hovořil, úplně stranou se skupina hladově

na malém ohničku opékala buřty, neboť na tom velkém to nedovolil šerif. Zněly hlasy: - Hale Džouzy, a je tady někdo z Tuláků savany? - nebo Bivoj se voženil už někdy v sedmašedesátém, to já si teda moc dobře pamatuju... či u Kubičků v Mokropsích ...

Jenom tak vzpomínka, úryvek vzpomínky. Hlasy. Potom se i kytaristé rozcházeli, třeli si tuhá zápěstí, se strnulými úsměvy (vnitřně žádostiví pochvaly) usedali do kruhu.

Petr vstal a vydal se k ohničku stranou. Od oběda nejedl, o tomhle potlachu se dověděl dnes odpoledne na silnici před Ženevou, zastavilo mu auto s vybledlou červenomodrobílou vlaječkou a tek obrátil a místo na Gibraltar zamířil spátky na sever. Z užké kapsičky na rukávě vytáhl poslení vuřt, který mu zbýval. Zbytek zásob snědl v poledně v Ženevě u Modravého jezera, s pohledem na přepychové limuzíny OSN, z nichž ho ani jediná nesvezla. Což bylo vlastně správné. Jak by k tomu přišel ten stát, který také přispíval na ten neproclíváný benzín a který on, Petr, nebezpečně napadl tím, že odešel. Ve skupince kolem ohničku rozeznal souseda s narezlým bíbbem a kapesním nožem oddělil vuřt na dvě půlky. (Dověsta si děti berte vždy uzlíček, hůl a nůž - rybičku.) Bíbráč poděkoval přivřením víček. Petr napíchl půlku vuřtu na klacík a přes rameno tělnatého děvčete, přesně toho typu, které vystupuje ve snech starších školáků, nabídl sousto ohni.

Dívka, které se přitom lehce dotkl na rameni, se o něj důvěrně opřela zády, aniž by se otočila. Bylo to, jako kdyby o něj někdo přátelsky opřel velice horké, asi osmdesátikilové závaží. Přitom však cítil, s užasem, že je mu ten dotek příjemný a stydě se za svou rychlou touhu. A přesně v tuto chvíli ho zasáhla slova, která znal a melodie, která se mu vryla do paměti stejně jistě jako rysy diamantového prstenu do skla a táhla ho s půlkou zčernalého vuřtu na klacíku za hlasem, spíše odřikávajícím než zpívajícím:

pekr. přístě

Představuje se nám - Představuje se nám

Cesty za slnkom
Stačí len pár čarobákov
a šľapať za slncem
trebára po pražcoch čiernych jak noc.
Tlačený realitou
vysoko mať hlavu
Prezerat prácu mravenišťa,
pred dažďom.
Podať ruku
padajúcej vetvi
splniť je želanie
ísť vyššie za slnkom

A ešte
Život to je nebo a zemi
A ešte
Pokojná plavba škuneru,
hriech prebďšnej noci.
Iba?
Ohn lásky v očiach matky
a nenávisť
A ešte každý okamžik
keď šľapeš prach dlhých ciest
/v ktorý sa obrátiš/
pri hľadaní pravdy, čistoty
a krásy života

Wobi

Přestavuje se nám - Předstevuje se nám

Príď

Príď a nezabudni
ohní do vlasov si dať
a zohrievať prítomnosťou
kvetý zmáčané rosou.
Príď postat sa starou jedlou
s pietou pohliadit balvan
obrásteny mechem - z juhu
Príď a nezabudni
že si človekom

pozvánka času
včera dnes a zajtra
každé ráno
pozri slnko na svojích
a zapleč na zem rosou
do krajšieho dňa
Včera dnes a zajtra
spotené tela
preidú prítomnosťou
bez slov a zbrení
Len tak
Pre
včera, dnes a zajtra ...

Wobi

Kamaráde, kamarádko ... stálo na zvedle, které jsme našli ve schránce. Letos tedy již po sedmé pořádala TO Anita na svém kempu v Strážovských vrších přehlídku dovednosti, nápadů a umů kamarádů a kamarádek. V pátek se promítaly nesoutěžní filmy a kreslené pohádky. V sobotu ráno se to vše roztočilo na plné obrátky. Počasí trochu nepřálo ale iniciativa kamarádů stačila připravit i háhradní místo na vystavování. Dopoledne probíhala samotná výstava, která pokračovala až do večerních hodin a ono bylo opravdu na co se koukat. Večer za podpory deště byly promítnuty soutěžní filmy a diáky. Po trošce nahánění/ neboť byl silně zaneprázdněn vedením celáckce/ se nám nakonec podařilo urvat toulavému Hobovi trochu času a tak jsme se ho zeptali na pár otázek.

Ptal se tedy Mont M

odpovídal Hobo H

(kráceno, přepisováno z útržkovitých poznámek)

M: Letos již po sedmé se koná STT. Zajímalo by mne, kdy se zrodil první nápad, co bylo podmětem pro uskutečnění soutěžní přehlídky a kdo má na tom největší zásluhu?

H: Po dobu vandráů jsme sjeli hodně potlachů a převážná část akcí byla stereotypní. Kamarádi se spokojovali jen se zažitými soutěžemi i samotné podání písniček bylo stejné, jako by nebyla touha po poznání nových věcí a stále se vracela

ke starým vžitým systémům. To byl hlavní důvod, proč nás napadlo udělat něco jako STT. Obeslali jsme několik kamarádů a nakonec se nás sešlo 6. K vystavování nám tehdy stačila pivnice (ponechám původní výraz, neboť nejsem informován, zda se náhodou nejedná už o předložený výraz, nebo zda je to v řeči slovenské. pozn. překl.) Po tomto poznání jsme nasbírali první zkušenosti a tom nám dodalo chutě do dalších ročníků. Místo zažitých potlachů pořádáme tedy Salon, takže od začátku stále u kolébky osada.

M. Shromáždilo se zde množství prací řezbářské, výšivky, fotografie, diapozitivy, malby, grafika, literární ap. Jste spokojeni s jejich úrovní. Splnilo se vaše očekávání nebo jste si slibovali od toho něco jiného?

H: Oproti začátku STT úroveň vystavovaných věcí značně stoupla! Nelíbí se mi ale jedna věc - kopírování, které se často vyskytuje. Není problém si koupit knihu a podle ní něco vyrobit. Proč nehledáme inspiraci sami v sobě nebo v našem okolí? Vždyť je kolem nás tolik věcí, stačí mít jen otevřené oči ...

M: Při prohlídce jsme narazil i na tvoje fotografie. Jak jsi se dostal k tomu co děláš? Posíláš svoje věci taky na jiné soutěže?

H: Vždycky jsem toužil zobrazovat své okolí nebo to, co mě zajímá nějak jinak, netradičně. Jenže finanční situace nedovolovala pořizovat si něco nákladnějšího. Ač vlastně rozhodla náhoda. Při jednom toulání jsem chytil stopa. Shodou okolností to byl právě vedoucí fotokroužku. Rozhovor sním a návštěva spojená s prohlídkou činnosti rozhodla, kterým směrem se budu ubírat. Ano, snažím se obesílat i jiné soutěže svými pracemi.

Tolik tedy rozhovor. I vy máte šanci. Kdo něco vyrábíte či píšete neváhejte a zúčastněte se svými pracemi taky.

J A R N Í P Í S E Ň

Vidíš noc plnou zázraků,
když večer padá hvězda
vítr zavál do mraků
pohádku co se nezdá ...
Máš v očích plno doufání,
jsem sněženka, co zná tě,
až zazní jara volání,
jak pošlapeš si v blátě ...

Vidíš den plný napětí
a v dáli křičí ptáci,
pak hejna ránem přeletí,
tvůj splín se rychle ztrácí ...
Máš pocit ztráty vědění,
jsem ozvěna tvých vzdachů,
až vítr v skalách oněmí
a zastaví se v mechu...

Vidíš sen věčných návratů,
mění se barva strání,
když z ticha lesních vývrátů
se první květy sklání ...
Vločky se v kapky promění...
Vím, to je dobrá zpráva.
Tvůj vřak má dneska zpoždění
s duhou z dálky mává ...

Řešetlák

August 1953.

V hustnucej tme uprostred hlbokých lesov stálá tri postavy naložené bágami.

"Nikde ani kopke sena..." vzdychol Lajo.

"Máš hlad?" vyrýval Milan.

Daj pokoj! Aj ty by si radšej chrápal v sene, ako tu. Tretí zvaný Safalo bol ticho, iba sledoval, ako sa mu studená mokrá flanelová košula lepí na plecia. Stáli tam a jediným zvukom bolo dopadanie kvapiek potu do trávy. Do toho zvuku sa primiešal repot motocykla v dialke. Repot sa blížil a o chvíľu sa objavilo poskekujúce svietelko. Po lesnej ceste sa blížil motocykl.

Traja kumpáni vyšli na cestu a čakali. Po chvíli motocyklista, vyhýbajúc sa kaménom zbadal v kuzeli svého svetla troch špinavých chlapov a skočil na brzdu.

"Očuj, starec?" oslovil motocyklistu Safalo vládym hlasom horného chlapca" kde je tu najbližšie stavenie? Motocyklista, udrhujúc motor v otáčkách zakričal: "Asi o desať kilometrov je skýcov!" "A blyžšie nieje nič?" nechal sa odbiť Safalo.

"Horáren!" zvreiskol chlap.

"Kolko, pokračoval Safalo vo výsluchu.

"Asi štyri kilometre, možno tri..." blakotal chlap a vypálil z miesta štyridsaťkou. Repotanie zaniklo v tme a zostal iba smrad spáleného benzínu. "Kde jr horáren, tam je aj seno!" Konštatoval Milan. "Geniálny postreh," povedal Lajo a vykročili do tmy. Po hodině podkynania v tme dorazili k horárni. Všade tma a ticho.

"Ale kde je horáren, tam býva aj pes..." znovu konštatoval Milan a škoradostné sa kochal na tom ako Safalo v tej tme úplne počutelně zbledol. Safalo sa strašně bál psov.

"Ideme!" dočajúc si odvahy vykročil Safalo do dvora a svietil si zdočynajúcou baterkou pod hohy.

Odrazu zastavil, otočil sa a niekoľkými skokmi bol na ceste, pričom zrazil na zem oboch kamarátov ktorí hmatkali potme za ním.

"Čo blbneš!" vstával Lajo za ním zo zeme a prašoval si kolens.

"Tam...p...pes!" vytlačil zo seba Safalo a ukazoval lúčom svetla z baterky do tmavého dvora. Na konci lúče svietili dva zelené body. Za nimi neurčitá tmavá hmota! Pes. Sedel na prostredku dvora a zaryto mlčal.

"Potvora odplul si Safalo" a tam vzadu je seník!"

"Zavolajme domácich, nech tu ohavu dajú preč" - radil Milan. Ako na povel začali všetci hulákať: "Hej je tu niekto doma? haló! Ozviete sa!"

Nič. Ešte raz zvolali zdvorilým, avšak naliehavým "Halóó! Je tam niekto?"

Ticho.

V slabom svetle baterky rozpoznali tmavé okná bez rámov a vo vnútri lešení a desky.

"Prestavujú horárňu" dedukoval Lajo, možno nie sú doma a horárňu je prázdna." Do party vošiel nový život. Všetko bolo zrazu veselé. "Paní horárka otvorte, nič vám nespravíme! Bujero hulákal Milan za všeobecného veselí ostatných.

"Keby tam nebol pes!" Stonal Safalo, zohol sa k zemi pro kameň a zlostne ho hodil do tmy, smerom k psovi. Ozvalo sa tupé plesknutie, pes kvikol a bolo počuť ako sa šúcha retaz po drôte. "Veď je uvázaný!" rozjímalo sa v lebke všetkým trom - Safalovi po chvíli tiež - a už sa trepali do dvora, samozrejme v bezpečnej vzdialenosti z dosahu reťazu. Odišli maštalu zo zadnej strany našli rebrík do seníka nad maštalom. V podkroví maštale bolo dusno. Rozložili si púť sene deky a hodili sa na ne. Zavreli oči a spánok sa v nich zvalil ako ťažká perina.

Lajo mal čudné spanie a prebral sa prvý. Hľadel do tmy a počúval: niekto kráčal po ceste k horárni. V nočnom tichu sa kroky rozliehaly, znieť stále bližšie a bližšie. Lajo zobudil kamarátov: "Pšš, niekto sem idie!"

Safalo sa posadil v sene a pretieral si oči.

"Kto? Ležeže anglická kráľovna osobne.

Zobudil sa Milan. Všetci sedeli a nedýchali. Pes vybehol z budy, tahajúc za sebou retaz. Neštákal. "Domáci!" blýsklo im hlavou všetkým naráz. Safalovi o niečo neskor. Domáci zabuchal na dvere horárne.

"Háhenka otvor!"

Vo dverách zaštrkotal kľúč. Helenka otvorila dvere a sypala zo seba prívál slov:

To je dobre, že si doma! Čo sme strachu vystáli! Chodili tu nejaký ožrani, vykrikovali, do psa hádzali... strašne sme sa báli!"

"A kde sú?" opýtal sa domáci.

Neviem, išli nekam do lesa, jak, či som sa bála, to je dobré že si prišiel"... zatvorily sa dvere, ešte chvíľu bolo počuť z domu zvuky hovoru. Po chvíli všetko stíchlo." "Čo včul?" položil Lajo vecnú otázku.

"Nech nenapadne horára nakrmíš kravu" zaklínal Milan. "Nevadí, ako otvorí dvierka, zarevam: Jano, daj sem ten revolver! chichi - robil si šibuničnú srandu Safalo a začal si poslepačku preventívne balit' deku. "Ano, a horár nám odtiahne rebrík a pobeží domov pre brokovnicu. Somár!" povedal na adresu Safalovu Milan a tiež hádzal všetko okolo seba do batohy. V nejvätejšej tichosti, za ktorú by sa nemohli hanbiť ani vycvičení výsadkáři. vyliezli zo seníka von, preskočili plot a upalovali do lesa. Nožik, stratil som nožik! zúfalo zašepkal Safalo, búchal sa po vreckách a už sa chcel vrátiť naspäť. "Neblbni, zastavil ho Milan a obliekla ho horúčava pri predstave, ako sa Safalo prehrabuje v sene, ser nanho! To tvoje sarajevo ani nie je hodné aby sa volalo nožik." Vyjadril sa o Safalovom sarajeve za dve koruny šesťdesiat dostatočne pohrdevo, odplul si a bežal ďalej.

Bežali všetci a neuvedomili si, že bežia opačným smerom, ako chceli. Po chvíli udýchaní podívali sa na svoje vyjavené ksichty a začali sa rehotat. Vyšlo slnko, Lajo, Safalo a Milan dospeli chýbajúcou časť noci a ráno, pomaly z kroka na krok, vydali sa smerom ku skýcovu.

Museli prejsť znovu okolo horárne. Safalo vzrušené gestikuloval:

"Takého psa som ešte nevidel. Hotová suka basker-
vilská! Keď pojdeme kolem horárne, musím ho vidieť.
Všetkými dostupnými výrazovými prostriedkami líčil
hrozu horárového psa.

Z lesa sa vynoril horár a zahlaholil:

"Tak čo chlapi, trampujete, trampujete?"

Sympeták mladý chlap s hustou bradou.

"No trampujeme, trampujeme" - odpovedal váhavo Mi-
lan.

"A kdeže ste spali?" Vo všetkých hrkle ako ve sta-
rých pendlovkách.

"Ale jen tak pod širákem ... tu neďaleko, v lese...
viete?" dribloval Milan.

A nebolo vám zima? Mohli ste prísť ke mně, dal by
som vás do sena - rozvinul debatu horár, Lajovi za-
behlo a začal kuckat.

"Nevideli ste tu potulovať sa nejakých ožranov? V
noci tadeť chodili a plašili mi rodinu! Stažoval
si horár.

"Nie, nevideli sme nikoho - " vyhrkol Milan a už aj
sa všetci brali preč.

Prichádzali k horárni. Na slnkom zaliatej čistinke
sa pásala krava, na dvore horárka prala v koryte, ok-
jej noh sa motali dve malé deti, na podstení sedela
stará babička a štrikovala. Letná rodinná idyla.
To som celý žeravý..." hnal sa Safalo k plotu. Os-
ttní za ním pri plote zastavili a hľadeli:

Vprostredku dvora sedel na reťazi uviazaný malý,
vyplašený jazevčík. Keď zacítil Safala, utiekol
do budy, ťahajúc reťaz po napnutom dráte.

Omlouváme se za neuveřejnění autora při opisu
došlo k záměně jmen z jiné povídky. Tato povídka
je též převzata z příspěvků STT.

redakce

Návštěva

V ranním oparu se zatřpytily větvičky celého lessa. Stříbrnou loukou se klikatí řádka černých stop. Přišel jsem s jítrem, a vím dobře kam půjdu. Neviditelné cesty s cestičky se sbíhají k napejedu u tůňky po jezem. Snad tam stále ještě chodí pít lanky s moudrýma očima, které dobře vědí že jim neublížím. A o kousek dál, ve skrytu bažin a vysokého houští, leží místo pro mne.

Ohmatávám ho očima a hledím myšlenkami. Každý strom, kámen, či jenom ranní nálada tohoto okamžiku mi připomenou jednu ze vzpomínek, které jsou vždycky krásnější než skutečnost, i když skutečnost je také krásná, můžeme-li snít. Rozdělávám ohen, co ve mně doutnal celou tu dobu, kdy jsem zde nebyl. A mám pocit, že sem patřím, stejně jako šedivé a zádumčivé skály, potok, ve kterém žijí duhová pstruzi, a usychající rosa v trávě.

Ale zároveň mě píchne u srdce a slzy se mi řinou po tváři jako vodopád pod skalami. Neboť sem nepatřím jenom já.

Ulehám do měkkého mechu, který již zcela dávno vysušily sluneční paprsky, a přeji si, abych usnul a spal dlouho a dlouho, až bych byl probuzen některým z jejich žertů, jež mi svého času tak vadily. Aby se mi jejich hlasy mísily spolu s bubláním potoka a aby všechno bylo stejné jako dřív. Avšak stejně tak, jako neodvratně ubíhá tento den, vím dobře, že jsem stárnoucí blázen, co chce pořád jen zachytit nezachytitelné a postihnout nepostižitelné.

Proto se s prvními záchvěvy večerních stínů toto místo opouštím. V růžovém soumraku se zatřpytily větvičky celého lessa. Stříbrnou loukou se klikatí řádka černých stop. Odcházím s večerem, a kam půjdu dál? To nevím...

Nešetlák

Použito ze starých ročníků STT

Ještě dnes

Dva tři úsměvy
a pár rozsvícených hvězd
a taky pusa
letmo zachycená

jdeme dál

Na co zastavovat
Na co hlídat štěstí

Ozvěna tvých kroků
mi zní
doztracena

Lovka

Cesta

Vezieme myšlienky od kamarátov
vezieme sami seba
Vezieme myšlienky a troška neba
vo fľaši zostal volajaký chlast
Vezieme všetko čo k tomu treba
vezieme nádraží a čas.
Vezieme svoje vlastné vrásky,
ďakujem kamarát
včera nás kontrolovali, dávali otázky
vezieme si v duši ďalšú chrasť
Vezieme právo na nové lásky
a na mesačný plat
Vezieme nové rána v nevšednej rose života
Já ty On všetci na cestách kde pravda
je z bokmi odretá

T.S.O.

Choroba 20: Steročia

"Som človek z inej planéty a prišiel som na zem

študovať život ľudí, ich vlastnosti, túžby a schopnosti. Chcem preskúmať i prírodné podmienky v ktorých žijú.

Takto začal svoje rozprávanie podivne vyzerejúci človek, ktorý sa jednej krásnej hviezdnej noci objavil v izbe mojho domu za veľmi čudných okolností.

"Túlam sa vašou zemou a priznávam je krásna" pokračoval v monologu, "ano, veľmi trpí a speje k zániku. Ľudia, ničíte si ju, zabíjate tým i sami seba! Práve tu, pozerám ti do očí a vičím, že si celkom nestratil srdce, tak že sa s tebou podělím o svoje potreby, ktoré si odnášam z vašej krajiny, aby som sa zhodnotil bremeno poznania, čo ma ťaží. Inak by moj nábrat bol komplikovaný. Nechcem totiž nainfikovať našich ľudí chorobou, ktorá ovláda vašu zem. Chcem ti povedať, že váš svet i vaše životy ovládla čudná mašineria. Vy ľudia ste její otroci! Zabíja vo všetko ľudské, ľudský cit, manipuluje s vami podľa svojho želania a vy sa stávate bezdúchými kolieskami stroja, čo sa v určitéj hodinu zapojí a vyprodukuje požadovanú prácu, a potom sa opat vypína a čaká na svoj ďalší údel.

Ľudia z vašich srdiec sa vytratila láska človeka k človeku. Egoizmus, závišť, nenávisť a pokrytectvo vládne medzi vami. Otec nenávidí syna, brat zabíja brata a matka svoje vlastné dieťa.

Prečo? Pre klamnú vidinu šťastia.

Bojujete medzi sebou o prestíž, vraždíte sa navzájom a k tomu všetkému vám elúži veda. Pokrok vás núti stále sa ponáhľať a príliš skoro vás premože staroba. A čo vaša príroda? Čo ste to s nou spravili? Ako ste sa odvečili za všetko, čo vám dáva, aby ste mohli žiť. Vediete medzi sebou vojny a zem od bolesti stoná. V moriach hynie život a namiesto rýb plávajú v nich ponorky.

Stavíte továrne a z ich komínov sa valí do oblakov jed a tým jedom zamorujete i vody potokov či riek. Na ich hladinách sa už dávno neblávajú biele bruchá rýb, ktoré ste zahubili. Chováte ich iba v akváriách

a v umelých rybníkoch, aby ste nezabudli ako vyzerali. A rieky sú mŕtve, ich špinavé vody apaticky tečú po miestach ktoré ste im vyhradili. Po oblohe už nelieta množstvo rozličných operencov ich počet sa omezil, aby mohli lietať ocelové vtáky - pýcha modernej doby.

Zo smogom zamorených miest otekáte do hor za čistým ovzduším, ale oblaky tohoto jedu vozíte zo seba. Vaše autá zabíjajú životodárnú silu stromov a smog ničí kyslík, ktorý nasávate do svojích pľúc.

S tým vnikajú do vašich organizmov smrtiace chapačle technickej revoluce, ktorej vymoženosťami sa tak hrdíte.

Kam sa podělí vaše srdce a cit? Prečo nechcete zastaviť ten ničivý prúd, ktorý zabíja prírodu i celý váš ľudský rod? Nie, takým to tempom sa žiť nedá. Ovláda vás čudná mašinéria, každý z vás sa jej poddá. Musí to urobiť, lebo to je nakažlivá choroba modernej doby, choroba 20. storočia. Takí ste vy ľudia. Ťažko mi je s vami žiť. Zhodil som bremeno poznania, teraz sa možem vrátiť späť a vraciam sa rád."

S týmito slovami zmizol ten tvor a ja marné premýšlam, či to bol sen, či skutočnosť.

Kto mi na to odpovie?

Anna

T.O. Icarila

Materiál použitý z minulého ročníku STT

Vybídnutí

O rohož země
nemocní toulavci
dřou boty
Opatrně překračují
voňavá luka
s paží kynou
k přednosti
jen se opíjejte
po kapičkách
obzorem
než zavřeme dveře
tohoto dne k mání
já básník
já soumrak
já neopakování

Señor

T r a p a s

To snáď ani nie je možné. Je jen pol desiatej ako-
šelu mám prisátnu na chrbáte. Od tej horúčavy sa tu-
ším už ani muchám v kancelárii nechce lietat! Veru
má prevdu moja žena, dobre by bolo pri mori. Dani-
šovci išli k Jadranu, ale tento rok ich zase trom-
fneme. No Grécko je predsa len Grécko. Lenže teraz?
Nadá sa starého rafla pepka a dobre by sa sedelo v
jeho kancelárii. To by stará Daniška radšej zosta-
la v tej Juhoslávii, ako by mi mala povedať "Dobré
ráno pak riaditeľ."

Zrezu bŕchli dvere, rýchle kroky, protesty sekre-
tárky "Prosím vás súdruh výrobný námestek nemá čas
Dvere sa otvorili a tu známa tvár. Vstávam. No naz-
dar!! "Ahoj Jessy, jak dávno jsme se neviděli, na-
posledy na našej poslednej slezině. Vzpomínáš? Va-
lí sa na mňa prival slov. Ten mi tu tak chybnal.
"Prosím ťa tichšie. Sekretárka má ucho na dverách.
Vieš čo by bolo u nás v podniku. K volí nerozváž-
nosti v mladosti si práve teraz oslabiť pozíciu.
Hovor mi prosím ťa Jursaj."

Čo je s Hafanom? Mego stále hrá na gytaru? a čo
osaďný rlek? Chytili sa tie jedličky, čo sme sadi-
li lesákovi, keď som tam bol posledná. To už možou
byť stromiská. Ach. Dávno som vás nevidel. Často
som vzpomínal, hlavne na ohnš..." Rinul sa potok
ďalej a do ústia mal veru ešte hodný kus.

"Upozorňujem ťa dorezně, správaj sa tichšie" mu-
sel som ho prerušiť. Nervozně si přečesal rukou
vlasý a ďalší potočik mi stiekol dolá chrbátom.
"Stefan, teda Hafan robí vedúceho v dčtárne, ne
moc sa nestýkame a Pala, tvojho Mego mi ani nespo-
mínaj. Vlastne já som sa s ním ani nekamarádil. Ani
nevím kdo ho priviedol do partie. Raz mi písal
z Kanady ale ja som mu neodpovedel. Tuším, že je
teraz v Austrálii. Nervózne som priešlapoval, po-
dišiel som k oknu. Tu na ulici zadržala vyblýska-
ná 613-ka. Prival slov sa zastavil. Zdá sa že roz-
mýšľal. Ostro kontrastovala jeho rozopetá košela
s mojím uhladeným novým oblekom. Veru by už aj
mohol vypadnúť. Nebol to zlý kamoš, ale teraz
v takejto situácii u nás v podniku ...

Zrazu sa prudko otvorili dvere. Panský kočiš z vyblýskenej tetrovky vraví mojmu návštevníkovi "Pán tajomník na obed musíme byť v Bratislave u primátora a kým sa vyhrabeme z tohoto zapadákova..."

Na týchto cestách sa musí jazdiť pomaly, avšak viete, kravy, sliepky..."

"Viem, viem" prehovoril a mna zalial ďalší prúd potu. Pozeral som si na špičky dokonale vyleštených topánok.

"Vieš Juraj, ponúkli mi u vás miesto riaditeľa, tak som si to bol obzrieť" prehovoril."

Neplníte plán, myslel som si, sú tu moji kamaráti z osady, tak to skúsime spolu ako kedysi Asi som sa zmylil! Tak dovidenia Juraj."

Buch. "Do všetkých totémov prémie."

Sadol som si a nervozne hľadám cigaretu.

Tak a zajtra sa ide na dovolenku.

Timo

/TO Ondatry/

Použito z minulého ročníku STT

V bouřných dobách počátku trampingu ve 20. letech odcházela celá řada trampů na toulky do ciziny. Jaké to tam bylo? O tom nám vypravuje dnešní ukázka. Je z knihy Michala Mareše "Pan Václav, I. díl - Český trhan v cizině. O autorovi se mi nepodařilo zjistit nic, a vlastně ani nevím jestli napsal další díly /nemáte někdo/ Kniha vydaná naskladatelstvím P. Prokopa "průlom" nemá ani letopočet vydání, ale podle dobrozdání trampe té doby, kam. Jacka ze Závreh, dějově patří tam kam ji zařazují. A pro ty útlocitnější: Jack říká, že ne všichni byli v cizině takovými darebáky, ale srendy, té bylo vždycky dost.

Cimbura

Jak se pan Václav připlatl mezi hosty Rivieri

Pan Václav chtěl ještě využít měsíc své volnosti a pustil se proto do Nizzy. Na nádraží bylo ještě sedm slepých pasažerů, kteří se s peroním lístkem roztrousili po celém vlaku. Každý měl balíček v novinovém papíru. To byla jejich zavazadla: lí meček, kožile, kus chleba a to je skoro vše. Dá se to pod hlavu a pěkně se spí než přijde kontrola. A přišla tentokrát brzy. Od té doby ale, co na této trati prohl český člověk před kontrolorem na střechu vagonu, aby se chvíli na to byl guilitován tunelem, zavládl mezi černým publikem a kontrolorem trochu příjemnější poměr. "Jo každá reform má své oběti" to byl názor pana Václava.

Na jedné lavici ležel pan Václav, na druhé straně jeho učeďnk. Přišel kontroler, pan Václav měl v ústech červené víno a rozkousanou housku a nebyl k vzbuzení a Josef také ne. S oběma tedy bylo důkladně zatřepáno, a pan Václav se na kontrolora tak idioticky podíval a tek se zapotácel, že bylo každému zřejmo, že oba pasažeri jsou opilí.

"Kde máte lístek?"

Pan Václav cosi zablekotal a počal přímo na kontrolora zvracet víno a rozžvýkanou housku "Zatracený prasata, řekl kontrolor a pospíšil o vagon dále.

Josem a pan Václav si ulehli a smáli se veselě do rukávů. Když dojeli, kymáceli se oba s lehviemi v rukou k portýroví, který je přivedl k přednostovi.

Václav tam hned spustil: "poklona! Jak se daří? A klepne přednostu přes rameno. Pardon pane přednosto! a hrábne do krabice cigaret a zapálí si. No, pane ministřed, že nás pozvete na večeríčku?" Přednosta celý zkoprnělý povídá: "Vrátný, co jste mi to přivedl za kořaly... Hezký japonský pejsek pá ně přednostův s rozkoší očichává boty obou cestujících/.

"A co s nima mám dělat?"

"Kopněte je do prdele a hotovo!"

Portýr to udělal s oba, Josef i Václav se dostali tam kam chtěli zadarmo.

"Tohleňte zdržení vám přijde kapánek draho!" poznamenal Václav, když byl z nádraží venku, a ještě než slunce zapadlo, byl na nárožích Nizzy plakát: Zaběhl se japonský pejsek černé a bílé barvy, slyšící na jméno Kiki. K odevzdání za odměnu u přednosta stanice.

A pan Václav přivedl večer přednostovi stanice psa a nechtěl ani přijmout odměny za to, že s ním pan šéf nádraží ráno tak pěkně zacházel.

"No když jste bez práce tak si vezměte!"

Pan Václav strčil do kapsy 200 franků a povídá: "Nevím co to je, že tak za mnou zvířata běhají."

Inu, mají vás ráda! Zvířátka poznají hodné lidi. Jedině pan Václav znal tajemství tohoto úspěchu. Své nohavice otřel krví menstrující feny. Sproště pay odháněl a resových se ujal a sledoval pek inseráty a plakáty na nárožích. A tak s Josefem procestoval celou jarní rivieru příjemně

pohodlně na gejen s mnoha penězi, ale i s mnoha krásnými slovy a pohledy milionářek i kokot v srdci. I milostné pohledy to byly a nezůstalo jen při těch. Josef zatím za městem opatroval chlebočárkyni, sprostou fenu, která stejně jako nohavice pan Václava byla terčem pozornosti nejdrahocenějších pejsků, miláčka to paniček peněžní, divadelní a prostitující se internacionály: bankéřek, hereček, pěvkyn a demimodek.

/9. kapitola knihy/

Nosím

Nosím uvnitř krásnej pocit

že ve svém jiným světě

nejsem sama

Utíkám

Utíkám ven za nádherným

pocitem volnosti a štěstí

Skláním hlavu

Skláním se před tou celou tou

krásou a prostotou

co kolem mě je

A děkuju

Děkuju že žiju

a že tu jsem

Smíšek /Plzeň/

Co vy na to - Co vy na to - Co vy na to

UŽ i v televizních novinách

UŽ nějaký čas poslouchám trampskou hudbu čtu trampskou literaturu a hlavně trampuju. Taký jsem si zvykl na předělané písničky (texty) Jardy Motla a někdy i divný doprovod v podobě el. kytar. V článkách o trampech píší taky ti, kteří se s tím nějak moc nesetkali, a taky potom píšou bludy. Takových věcí je moc. Jedna věc byla pro mě šokující. Odehrála se, když jsem byl rovných 100 dní na vojně. Díval jsem se na sedumsetšicetidílný televizní seriál, pravidelně začínající o půl osmé a končící kolem osmé a někdy taky později. Nikdy jsem to nevnímal a ani teď ne, prostě jsem přemýšlel nad svojí holčkou. Dívám se a najednou vidím staré trampy a do toho se vpletl redaktor a vykládá: "Padesáté výročí oslavila osada Askaloma" oči vyvalené jak tenisáky. Zdvíhl jsem se ze židle. Coo, toto v televizních novinách. Probral jsem se ze šoku. Dívám se na televizi a tam stojí křížnice z osadní vlajkou. Slova jsem neslyšel protože v místnosti byl hluk, takže co říkali nevím. Ale, jen tak mne napadlo, že až naše osada bude mít třináctý výroční oheň, tak si taky pozvem televizi.

Možná, že jim křivdím, vždyť padesát je půl století a to už je něco.

Co vy na to???

Vínca /t.h.č./v zeleném

/pokračování/

Z vyhlášky PS VB

§ 3: členové PS VB jsou povinni: při výkonu své funkce zachovávat zákony^a jiné právní předpisy. Při jednání musí vystupovat rozvážně a zdvořile a dbát na důležitou zvláštnost čest a důstojnost občanů a svoji vlastní

Zajištění § 23 zákona o SNB

1/ Přísl. SNB jsou oprávněni za účelem provedení potřebných služeb zajistit každého, kdo výtržnostmi nebo jiným nepřístojným chováním narušuje veř. pořádek

2/ Zajištění nesmí probíhat déle než 48 hodin.

3/ O zajištění které trvá déle než 24 hodin vyrozumí SNB některého z blízkých příbuzných.

Prostředky používání SNB při služebním zákroku odd. třetí zákona o SNB

Použití nejmirnějších prostředků § 32

1/ V zájmu obr. veř. poř. zejména k odvrácení útoku na sebe nebo na jinou osobu, při služ. zákroku proti výtržníkům a jiným nebezpečným osobám nebo k překonání odporu, jenž směřuje k zmaření služebního zákroku, úkonu nebo výzvy, jakož i k zabránění útoku zajištěného, nebo předváděné osoby jsou příslušníci SNB oprávněni použít hmatů sebe obrany, slzotvorného prostředku, pout, služ. psa, proudu vody, vytlačování vozidly, údery zbraní, výstrahy a varovného výstřelu do vzduchu.

§ 33.1 Jestli že je to s ohledem na okolnosti možné jsou příslušníci SNB před použitím prostředku podle § 32 povinni použít domluvy, nepomenutí, výzvy.

Oprávnění PS VB při výkonu služby: § 57 Zák. o SNB
A/ do příchozu SNB na místo činu za účelem zajištění
a zajištění důkazů požadovat vysvětlení od každého,
kdo může přispět k objasnění skutečností nutných
pro zjištění trestného činu, přečinu nebo přestupku.

B/ Na místě nepomenout občana, který porušil veřej-
ný pořádek /o pokutě dále/

C/ Totožnost /viz výše/

D/ Vyzvat osobu, která nemůže věrohodně prokázat
svou totožnost nebo která výtržnostmi nebo jiným
nepřístojným chováním narušuje veřejný pořádek,
jakož i osobu, která byla přistižena při konání
trestného činu, nebo přečinu, aby jej následovala
na nejbližší útvar SNB /nikoliv za přestupek/

2/ Vykonávají-li členové PS VB službu s příslušníky
SNB mohou použít obušku a slzotvorného prostředku
a to dle pokynů příslušníků SNB a za podmínek sta-
novených tímto zákonem.

§ 56 4: Každý je povinen uposlechnout pokynů a vý-
zev, které členové PS VB vydají v mezích oprávnění,
jež jim podle tohoto zákona náleží.

Zákrok

O zákroku či rozpuštění potlachy sp. viz výše, kon-
krétně k rozpuštění, služební zákrok provádí SNB na
základě rozhodnutí příslušného národního výboru.
Bez tohoto rozhodnutí nemůže být zákrok proveden,
pokud účastníci shromáždění páchají trest. čin.
přečin nebo přestupek.

Porušení zákazu vyplývajícího ze zákona o dobro-
volných organizacích a shromážděních je většinou
přestupek, za který lze uložit pokutu. /viz dále/

pokračování příště